

MÙA CAO ĐIỂM CHO KINH THỦ CỬA TÔN GIÁO

Đây là những ngày khó khăn cho những người tin vào thế chế Giáo Hội và tôn giáo. Ngày nào cũng có tin tức nói về tội lỗi, tham nhũng, lạm dụng quyền uy, cuộc ng tin sai lệch, niềm tin bị phớt lờ – tất cả đều có thể làm nhân danh tôn giáo hay đức tin của tôn giáo!

Tất cả những vụ bê bối của các linh mục Công Giáo La Mã, các vụ tai tiếng tình dục và tị nạn của các nhà truyền giáo trên truyền hình, các vụ bắt cóc làm con tin, các vụ ném bom do những người chính thức quá khích như Công giáo Ai-len và Hồi giáo Sikh, những vụ này và các vụ khác ít tai tiếng hơn in đậm các trang nhật. Có người nói, "đây là vụ Watergate của Giáo Hội!"

Vì thế, việc nghi ngờ về lòng lay động tin là chuyện hiển nhiên. Niềm tin, mất khi bị phớt lờ thì khó khôi phục. Vào thời kỳ đầu nhất, lòng tin vào thế chế tôn giáo đã khó, bây giờ với các vụ bê bối như thế này thì càng ngày tin họ càng nghĩ tất cả là sự lừa dối, không còn đức tin thế chế Giáo Hội.

Ngoài ra, đức tin của những người xem thế chế hay phớt lờ thế chế tôn giáo (người theo thuyết bất tri, chế độ tôn giáo, chế độ hàng giáo sĩ), thì đây là mùa cao điểm.

Tất cả tai tiếng này góp phần củng cố thêm mối hoài nghi đã có sẵn của họ. Tôn giáo là trò lừa bịp; trên thế chế thế chế Giáo Hội chế độ phục vụ quyền lợi cho những người thế chế nó; đức thân trong Giáo Hội La Mã chế độ là bất mạt; mối người có mất quan điểm riêng; trong Giáo Hội cũng như bất cứ đâu, tình dục và tị nạn là tiếng nói cuối cùng: phần của chế độ của tôn giáo là phần làm hỏng đức tin; lòng hy sinh không với lợi không có trong các giáo hội; người ta có thể sống tốt mà không còn đức tin thế chế tôn giáo; Đức Giê-su xây dựng nước trời, con người xây nhà thế. Tất cả các biểu hiện của Watergate này cuối cùng đang phơi bày sự thật!

Nói gì và làm gì khi đức tin của các chuyện này?

Mọi chế độ lãnh đạo bắt đầu bằng cách nào với thế chế. Dù đau đớn và nhức nhối trước các chuyện này, chúng ta nên biết rằng vì sự thật đã được phơi bày. Về lâu dài, sự thật sẽ làm cho

chúng ta tự do.

Ngay khi nhận thì, chúng ta đoán không được các tích cực cho lòng mình. Chúng ta phải chịu đựng cho một mùa, có lẽ sẽ rất dài, của đau đớn triền miên, của bất an và bào mòn đức tin. Chúng ta phải chấp nhận nó, chấp nhận nó mà không tự thân, không hợp lý hóa, không biện minh cho sự non nớt, hoặc mọi cố gắng làm đau đớn người của các tai tiếng này. Một phần chúng ta có bệnh và, vì vì rút đã tiêm nhiễm vào cơ thể, nó sẽ đi theo tiến trình của nó và cơ thể, đau đớn, nóng sốt, phải xây dựng một thể thống nhất mới. Ngay khi nhận, chúng ta chỉ có thể làm theo sách Ai Ca khuyên: "Hãy nắm bắt cơ hội và chờ đợi!"

Ngoài đời này ra, ai trong chúng ta không trực tiếp liên quan đến các tai tiếng này, dù trên phương diện cá nhân hoặc tập thể, phải cố gắng để tách mình ra khỏi Giáo Hội và với thái độ, "Đừng nhìn tôi, tôi vô tội, đây là vấn đề của người khác, không phải của tôi!"

Đó là vấn đề của chúng ta, dù chúng ta vô tội hay có tội. Mọi Kitô hữu, cũng như tất cả tín hữu chân thành đều là một thân thể. Thân thể Đức Ki-tô. Tất cả chúng ta đều ở cùng trong thân thể này, với Đức Kitô. Chúng ta có thể không dễ dàng hiểu nhau trong giây phút ân sủng của Giáo Hội, các thánh, các thánh tử đạo, và các thành tựu đáng hãnh diện, thì chúng ta nhanh chóng tách biệt mình ra khỏi lịch sử tội lỗi, các tranh chấp, tội lỗi, nạn đói và tai tiếng tình dục và tiến bộ của Giáo Hội. Là thành viên của Giáo Hội, là tín hữu, là liên kết với ân sủng và tội lỗi.

Trong bối cảnh này, chúng ta nhận thấy Đức Kitô đã chết giữa hai người khác. Chúa vô tội; họ có tội. Tuy nhiên, vì sự hy sinh của Người trong bối cảnh này, Chúa bị phán xét như người khác, như người khác hiện diện lúc đó xem Chúa cũng như hai người khác. Dân chúng nhìn vào thập giá mà không phân biệt được ai có tội, ai không. Họ đánh giá như người khác nhau. Đợi với họ, ai bị đóng đinh đều giống nhau.

Giáo Hội lúc nào cũng bị phán xét theo cách đó. Là thành viên của Giáo Hội là liên đới với cộng đồng, với tội lỗi và với những người khác có tội. Đức Ki-tô là một tiêu chuẩn và hiểu lầm. Mọi cáo buộc đều nhắm vào Người. Với Giáo Hội của Người, đời này cũng sẽ luôn luôn đúng.

Giống như Đức Kitô, Giáo Hội luôn bị những người khác ngoài phán xét, theo công thức chung đời, đây là thể chế của những người khác làm đau lòng trẻ em, bực bực, dè dặt, trầm lặng và trầm cảm. Thể chế

giá cả của Đạo Kitô vẫn tiếp diễn và vẫn đang hành theo các biện pháp cá nhân của những người tin kính chân thành cũng như không chân thành. Đạo Kitô luôn luôn bám dính giữa các kẻ trộm.

Tuy nhiên Giáo Hội không cần phải đưa ra một biên minh để biện tào cho chuyện này. Đạo Kitô đã có một tội đó. Tại sao Giáo Hội không có một tội đó?

Cách đây một thế kỷ, Thuyết gia Tin lành, Friedrich Schleiermacher đã nói trong cuốn Các bài nói chuyện với những người khinh nể văn hóa tôn giáo (Speeches to the Cultured Despisers of Religion) rằng, lúc nào cũng có cảm giác khinh miệt tôn giáo dẫu là vì bất cứ tích cực, nhất là dẫu là khía cạnh lịch sử của thế trong các giáo hội này mà, giáo hội bị vướng mắc một cách vô vọng và bất lực với tội lỗi, nhàn nhạt và các nhọc nhằn đi tìm của người bình thường. Lúc nào cũng có cảm giác nói rằng, "Tôi có thể luận giải về Thiên Chúa, nhưng tôi sẽ không dính líu đến tất cả các xáo trộn của con người mà chúng ta gọi là Giáo Hội này!"

Câu nói đó là câu nói của người đi giáo. Đó là cũng là câu nói của người muốn tìm kiếm Đạo Kitô để theo đuổi. Đạo Kitô đi với những người tin kính, ăn uống với họ, bắt cóc bực với họ và chết cùng họ. Giáo Hội đúng khi liên đới với Người, để bị t trong chuyện này. Giờ đây Giáo Hội đã chết đi với những người tin kính. Giáo Hội vẫn đang bị nhấc – nhấc, đó là thế giới!

Trích sách Tập sự sống vượt lên nỗi sợ, Forgotten among the Lilies, Learning to Love Beyond Our Fears, Ronald Rolheiser

Nguyễn Kim An dịch

(phanxico.vn 22.06.2019)
